

Prostřednictvím kvalitativního výzkumu španělské menšiny v České republice, konkrétně skupiny španělských lektorů, jsem vyzpozovala určité osy adaptačního procesu. Výsledky této analýzy poukazují na to, že existují určité rozdíly v adaptační strategii respondentů s ohledem na zvolenou životní perspektivu ve vztahu s Českou republikou. Rozhodujícím faktorem v adaptačním procesu se jeví také vlastní přístup respondentů k adaptaci. Mezi faktory, které její průběh zcela jistě usnadňují, patří kromě existence českého partnera/partnerky také znalost českého jazyka a přátelský okruh tvořený (alespoň z většiny) Čechy. Znesnadňujícím indikátorem se jeví především jinakost stravy, odlišné klimatické podmínky spojené především s množstvím slunečního světla a zdánlivý prvotní „chlad“ Čechů v mezilidské komunikaci. V mnoha případech by se dalo hovořit o přímé úměře mezi úspěšností adaptace a délkou pobytu respondenta. Předpoklad, že adaptační strategie jednotlivců v závislosti na představě o budoucím životě (ve spojení s Českou republikou) bude odlišná, se jednoznačně potvrdil. Následující roky spojují s Českou republikou pouze ti respondenti, kteří v České republice mají partnerské či rodinné vazby. Svůj život nevnímají v České republice „natrvalo“, ale ještě minimálně na několik let. Do českého prostředí jsou vtaženi nejen díky svému partnerovi/partnerce či manželce, ale také díky jeho/její rodině, přátelskému okruhu a vůbec českému prostředí. Sami si vytváří vazby mezi Čechy, snaží se být vůči všemu „českému“ otevřeni (byť na některé jevy nahlíží kriticky) a jejich znalost českého jazyka je pokročilá. S tímto se pojí také fakt, že vyučování španělského jazyka pro ně představuje / představovalo jen přechodnou etapu a nyní se věnují (či se plánují věnovat) zaměstnání ve svém oboru.